

Југослав Хаџи Танчић¹
Економска школа Ниш
Србија

СТО ГОДИНА ОД ПОЈАВЕ КОШАРКЕ У НИШУ

Апстракт: Сва досадашња истраживања о појави кошарке у Нишу су доказивала да се кошарка у Нишу први пут појавила одмах после Другог светског рата. Међутим, дубљим и свеобухватнијим истраживањем доступних релевантних докумената поуздано се зна да су се нишлије први пут сусреле са „америчком игром” још 1924. године. Те године је господин Вилијам Вајленд, у својству директора „Америчког црвеног крста у Паризу” посетио је и Ниш и приказао кошарку и одбојку. У периоду до краја II светског рата кошарка се повремено играла, да би након тог периода постала једна од најпопуларније спортске игре у породици „малих спортова”.

Кључне речи: Ниш, нишка кошарка, спортска игра, Вилијам Вајленд, Црвени крст

За настанак савременог светског кошарког спота најзаслужнији је господин Џејмс Најсмит (James Naismith), који се као студент теологије упознао са разним играма са лоптом код древних цивилизација Маја, Ацтека, Инка које су имале неке сличности са кошаркашком игром. По његовој замисли, први који су почели играти кошарку били су ученици International Y. M. C. A. Training School (Massachusetts/Масачусетс), који је касније прерастао у Springfield College, 1891. године. Господин Најсмит је тада био педагог у тој школи. Како у записима стоји, 21. децембра 1892. године, господин Најсмит је први пут демонстрирао нову игру. Желео је да створи нову спортску забаву у којој грубости неће бити као у рагбију, али да ипак постоји борбени дух. Према првим правилима, лопту је требало протурити кроз један метални обруч постављен изнад глава играча, али је после неколико пробних игара тај обруч замењен корпом. Тада је игра добила своје право име: *баскеџ-бол*, што у буквалном преводу значи: *кош-лопта*. Поједини ученици су предагали да се нова игра зове “naismithball”. Наисмит се на то насмејао и рекао „То име би било погубно за игру”. Усавршавајући правила игре

---

¹ joni.ht@gmail.com; Jugoslav Hadži Tančić, High School of Economics in Niš, Serbia

стављајући акценат на њену динамичност и резултатску неизвесност утакмица, ова спортска игра је постала изузетно популарна у целом свету.

2.

Појаву и развој кошаркашке игре у Нишу до сада није у довољној мери истраживано. То је, уосталом, случај и са другом спортовима и спортским играма. Такав однос према историјском циклусу развоја спорта у Нишу проузрокује заблуде, недоумице, па и прихватање нетачних или непрецизних података. Да би се приредила публикација о историјату једне одређене гране спорта, неопходна је историјска грађа и документација. У Нишу се мали број људи бави откривањем, сређивањем и обрадом доступне историјске грађе, а као последица тога је немогућност успостављања јединственог критеријума за оцењивање доприноса појединаца и организација на развој спортске гране.

Поједини досадашњи аутори текстова о историјату нишке кошарке (Р. Миленковић, И. Јовановић, З. Станковић и други), недовољно истражујући архивску грађу периода пре Другог светског рата, заступају тврдњу да кошарка у Нишу датира од 1946. године па до данас. Међутим, на основу мемоарске грађе и популарне публицистике, неопходно је да предходни период појаве кошарке у Нишу истражимо, расветлимо његове појавне облике и отргнемо их од заборавља, а чињенице угледају светлост дана.

Највредније што овим радом желимо да документујемо да кошарка у Нишу није почела 1946. године, већ много раније. У томе ни за педаљ нишка кошарка не заостаје за другим срединама наше државе. Истина, има разлика по обиму и квалитету који су више одраз разних фактора: економски, социјални, културни, традиционални па и политички. Сви они нису били наклоњени (као и данас) нишкој кошарци. Сви релевантни подаци о почетку кошарке како у Србији тако и у Нишу, односе се на посвећеност човека који је у својству професора фолклора и народних спортова проучавао и српски фолклор и народне игре, а и пропагирао спортове које је организовао Црвени крст (америчке игре – кошарка и одбојка). Његово име је Вилијам Августин Вајленд (William Augustin Wieland), зачетник српске кошарке, педагог који је најзначајније и судбински утицао на појаву и настанак кошарке у Србији. Родио се 16. марта 1891. године у граду Аламеда у немачкој емигрантској фамилији, од оца Frank Wieland-а и мајке Anna Givanovich (Анка Живановић) за коју се мисли да је српског прекла (што је вероватно определило Вилијама да се толико посвети Југославији, а посебно Србији.

3.

Знајући француски и италијански језик прихватио је да буде „радник на градилишту” (Playground-worker) са акцентом на наставу физичког васпитања у камповима здравља у иностранству. И већ крајем септембра 1921. године одлази у Француску. Као изузетно способан организатор и демонстратор програма постаје директор градилишта у Главном штабу америчког Црвеног крста у Паризу. На тој функцији остаје све до јула 1923. године, када због претераних административних захтева, које су спутавале његову креативност, даје оставку. У Паризу остаје јер га сада ангажује „француски подмладак Лиге друштва Црвеног крста Америке у Паризу за рад на терену”. Такво радно место одувек је прижељкивао како би исказао све своје људске и организаторске способности, приврженост југословенским народима, и тако нашао почасно место у историји српске кошарке, а самим тим и нишке. Након одржаног скупа Главног штаба америчког подмладка друштва Црвеног крста Француске одржаног у Паризу, септембра месеца 1923. године Вилијам Вајленд долази у Београд. Долазак и програм активности осмислио је Црвени крст Краљевине СХС. Вилијам Вајленд октобра месеца 1923. године из Београда путује за Сарајево, затим Загреб, а из Сплита за Америку. У Америци је популарисао многе наше игре, као што су: бацање камена с рамена, труле кобиле, клиса, машке, кукумиш ког држиш... Увидевши да за његове промоције плејграунд (дечја игралишта) – програма и приказа америчких лоптачких игара у Србији постоји интересовање, марта месеца 1924. године поново долази у Париз одакле је бива најављен за поновни долазак у Београд. Након тога одлази за Нови Сад, враћа се у Београд, наставља за Ниш, Скопље, Битољ а одатле за Америку.

Доласком Американца Вајленда, креснула је искра која је запалила кошаркашку буктињу неугашену до дана данашњег. У литератури се поред Београда наводе и Нови Сад и Ниш. Из доступног његовог плана рада наводи се: „да представим тренирање организоване игре и да на дечијим игралиштима организујем курсеве са инструкцијама у овим градовима Југославије где су радили чланови америчког Црвеног крста за младе”.² Његовом доласку предходила је реализација програма изградње плејграунд терена у Нишу на иницијативу америчког Црвеног крста за младе, о чему постоји документација.

² Report of Two Months Work in Jugo-Slavia, 1923, p. 1; Слободан С. Симоновић и Петар Д. Павловић, *Кошарка на њослојорима дивше Југославије до маја 1945. године*, Универзитет у Бања Луци, Факултет физичког васпитања и спорта, Бања Лука, 2013, 212.

4. Нишки власник, 16. март 1924 (стр. 2)

Мис Кет у Нишу

Мис Кет у Нишу.
Мис Шарлота Кет изасланица
Лиге подмлатка Црвеног
Крста 12-ог овог месеца допу-
товала је у Ниш, где је у
друштву директора мушке и
женске гимназије као и упра-
вителја основне школе вршила
ревизију организације нишког
подмлатка Црвеног Крста.

Након њеног разговора са директорима школа и увида о изводљивости програмских задатака, у Ниш долази делегација „теренског омладинског Америчког Црвеног Крста” на челу са директором Ruth M. Jones, чији оригинални извештај илуструјемо а превод дајемо у скраћеној верзији:

Weekly Report of
 Report of Miss Charlotte Kett
 My visit to Nish 17th 1924.

The American representative and the Junior Red Cross Director arrived in Nish about noon on my 11th. We found that the president of the S.M.S. Red Cross Committee of Nish was not in the city having gone to Belgrade for a few days. We were rather unfortunate in seeing people that afternoon since everybody seemed to be away.

About four o'clock we walked out to the Civilian Hospital where Miss Walsh of the American Commission has been assigned for the coming year as instructor of nurses. This hospital is one of the best in the Balkans, large and well equipped. Miss Walsh offered to show us the American Worker House. Her interpreter while she was there, but Mr. Seovic said that the girl spoke a very poor Serbian. On the other hand she spoke quite good English, having been in the States for three years as the Dr. Rosalie Burton's student. While at the hospital we met Dr. Angelovitch the daughter of the President of the Senior Red Cross Committee, who told us her father would be back in Nish the following day. She put us in touch with the vice president, secretary, and treasurer of the Red Cross, and they arranged interviews for us the following day.

The next day the treasurer of the Red Cross accompanied us to call on the president of the Obstina to whom Mr. Seovic explained our mission in Nish. We asked about the possibility of arranging for a school bath and a playground. The president of the Obstina is about the most socially minded person in that position we have found in Jugoslavia. He is a man of about thirty five years of age, and was badly injured in service during the war. He does not have the use of his right hand and his left leg is also badly injured. He said that there was nothing that interested him so much as the child welfare work in Nish, and he would cooperate to the utmost in initiating anything that we suggested that was practicable. He rang for the city engineer who produced a map of the city and showed us several places where we might start a playground. We were afterwards taken to these places in the city carriage.

The question of a school bath was discussed, but Mr. Seovic thought it was impracticable to try and do anything along that line in Nish at the present time since it is so difficult to get water. The city water works are even more inadequate than those in Belgrade. There is only one place where it is possible to get a bath and there the baths are too expensive for the children to afford to pay for them. It would mean the erection of a building or the entire equipment of baths in a school house which is more than the Junior Reds would permit at the present time. However the President of the Obstina said that the city would supply the water to pump the water for the baths if we could find it possible to begin something.

We then called on the secretary of the Child Welfare Dept. of the Ministry of Social Welfare. This secretary offered us the use of their offices while we were in Nish for any purpose we might wish them for. This secretary is a very wide and a little woman and eager to push anything that is for the interests of the children. She is a pensioned teacher who very much resents the fact that she is shunned by her profession for further service.

From there we went to call on the Governor of the Obstina. We were received most cordially, and assured that he too would do everything in his power to get anything that we wished to initiate. He is quite a young man for this position. His wife is an American girl, who was born in the States, and has only been in Serbia since her marriage nine years ago. The Governor said that his wife would come to our committee meeting and interpret for us if we so desired. She speaks English as well as my American. The Governor also offered us the use of his offices for our committee meeting the following day.

This Boy's Gymnasium is one of the newest buildings and one of the most modern school buildings in Jugoslavia. Some of the building money was given for the erection of this school so I suppose, since the American Commission is so something toward it. The building has a very large auditorium with a good platform. This is about the largest auditorium in the city, and the director said that the hall was at the disposal of the public whenever they wished to use it. All our arrangements could be given there. He also offered to give some books. The teachers will take care of the children's library if we will help to equip it. He also told them that we would send them the same books. They will give these files in the school auditorium. They were quite delighted with the prospect of having the machine for a short time.

The following day was Sunday. We spent the morning calling on several of the people that had been invited to the meeting for the following day. Meetings at 6 PM before that it was possible to see, for it was the first meeting we had had during this trip at which there was no opposition whatever to our program. Everybody had been converted before they were brought together, and consequently everything went smoothly.

At the meeting Sunday the committee was elected with the Director of the Commission as chairman. There is no school inspector for this district at the present time. One may be appointed later. In the absence of a school inspector it was thought best to name the Director chairman. He promised to do what he could to organize the outlying districts. Mr. Seovic offered to pay his expenses to do this work, but he refused to accept anything else. He stated it was not only his duty, but his pleasure since it was just what he was vitally interested in doing. However, Mr. Seovic feels that it would be better to limit to paying his expenses since you can never be sure whether these directors have the money on hand to pay for such traveling expenses or not, and in the event they have not they would not wish to call you on. On the other hand if they receive the money for these expenses they are more or less obligated to do the work. I left a thousand dinars contingent fund with Mr. Seovic to be returned to Mr. Seovic before he left Nish and would not accept anything.

All teachers present at the meeting which numbered about thirty five agreed to organize their schools during following day and begin activities at once, especially international school correspondence. The Governor's wife, a student from Oxford High School, and Miss Walsh's interpreter were present at this meeting, so there was a back of interpreters. Miss Walsh's interpreter said that she had never seen such a representative group of people present at a meeting, or more interested about any program that had been presented to these people in Nish.

This evening one of the professors of the Boy's Gymnasium dined with the Red Cross representatives, and wished to assist our interest in establishing a fresh air school about twenty kilometers from Nish. The buildings are on the premises, but additional equipment is needed, for the children would have to remain there day and night as it is too far from the city for them to go back and forth. He said that nearly our influence would be sufficient to get something started, if the American children did not feel that they could supply funds. Mr. Seovic visited this place the day after the American worker left and felt that it would be well worth our while to help out in the establishment of this school, but was not in favor of giving from our funds to any extent.

5.

„...Одатле смо се одвезли до напуштеног места где нам је речено од стране Општине да се може направити игралиште. Овај плац није велики, али је идеално лоциран. У центру је града и преко пута градског парка. Управа Соколског друштва се ту налазила и речено нам је да је можемо користити. Земљиште је перфектно изравнано и постоји и хладовина од дрвећа. Ту се налази и породична кућа чувара који све то одржава. Такође се ту налази и тоалет као и мала барака коју соколци користе за своје састанке. Речено нам је да би и њу могли користити ако то будемо желели. Главна мана овог земљишта је то што она не припада граду, већ приваном лицу, жени која је дозволила соколцима да је користе. У парку има места за седење. Дакле, могли бисмо уредити игралиште са врло мало улагања. Други део земљишта је такође у центру али је доста већи. Земљиште је такође изравнано. Поред је школа и ограђено је. Тоалети школе се могу користити. Довољно је велико да урадимо све што желимо с њим. Земљиште је у власништву града и могли бисмо га задржати колико год то желимо. Саопштили смо градском инжењеру након наше процене апаратуре да покренемо поступак.

Црвени Крст има своју зграду у Нишу али подалеко од станице и користи се само као магацин. Зграда није прилагођена ничему другом јер има свега неколико прозора. Ниш је подалеко од станице... Зграда ће бити подигнута на задњој страни дворишта мушке гимназије зато што је то боља локација за градњу од спортског терена. Такође су и наставници гимназије били заинтересовани за Омладински Црвени крст и рекли да би они могли надгледати активности доста боље ако је зграда у близини школе. Директор гимназије (Светозар Цветановић) је промовисан у председавајућег Омладинског комитета Црвеног крста, тако да би било добро да су активности што ближе школи”. Напомена: у Нишу је 29. и 30. јуна 1926. године била велика поплава која је уништила пуно објеката као и спорска и дечја игралишта.

6.

С обзиром на то да су у Краљевини СХС реализовани планирани програми изградње терена, господин Вилијам долази октобра месеца у Београд, где соколима и наставницима демонстрира нове игре: кошарку и одбојку. Одатле одлази за Сарајево, Загреб, а из Сплита за Америку. Но, већ марта месеца 1924. године преко Париза поново долази у Београд. Из Београда одлази у Нови Сад да би се поново вратио у Београд: „Одатле је, затим, возом кренуо за Ниш, где је основе плејграунда тамо поставио конкретно на терену поред основне школе. За потребе течаја (односно течајеваца), ово игралиште је било опремљено и справама и о њему се бринула управа школе. Течај је највероватније трајао између 1. и 15. јуна

1924. године, а у њему су посебно били укључени, сем учитеља, још и чланови из Обласног одбора Подмлатка друштва црвеног крста Ниша. Ванредну помоћ у реализацији програма Виеланд је тада имао у нишком директору Светозару Цвитановићу, иначе и делегату Обласног одбора на Београдској конференцији”³

Вилијам А. Вајленд је учитељима и соколским предњацима показао како изледа и како се игра кошарка и одбојка. За ту прилику поклонио је спортске реквизите, те са сигурношћу констатујемо да су то били **прва кошаркашка лопта и кошаркашки обручи у Нишу:**

„Ово потврђује и Wieland који на два мјеста, прво у писму С. W. Waddinktonu од 29. октобра 1923. каже ‘Шаљем и детаљну листу материјала које сам купио од буџета америчког Црвеног крста за младе’ (...), и у свом Мјесечном извештају за октобар 1923. године (Wieland, 1923a) у коме такође стоји: ‘Такође шаљем листу материјала за игру коју сам купио од прошлогодишњег југословенског буџета америчког Црвеног крста за младе’ како је попис листе опреме и реквизита са градовима у којима је остављен, занимљив, доносимо га у цјелости: Листа опреме за игру ученика Црвеном крсту за младе СХС од стране школске дјеце САД: 6 пари обручева за кошарку; 12 одбојкашких мрежа; 48 лопти за фудба; 8 пумпи, 24 лопте за кошарку; 36 одбојкашких лопти; 4 доз малих гумених лопти”⁴ Реквизити су подељени градовима: Сарајево, Сплит, Љубљана, Скопље, Дубровник, Битољ. Београду и Нишу су поклоњени реквизити који ће бити поменути у следећем поглављу.

7. Реквизити поклоњени Нишу и Београду

- 1 пар обручева за кошарку (Ниш) – 1 пар обручева за кошарку (Београд)
- 2 лопте за кошарку (Ниш) – 3 лопте за кошарку (Београд)
- 1 мрежа за одбојку (Ниш) – 2 мреже за одбојку (Београд)
- 3 одбојкашке лопте (Ниш) – 4 одбојкашке лопте (Београд)
- 1 рагби лопта (Ниш) – 2 рагби лопте (Београд)
- 4 лопте за фудбал (Ниш) – 5 лопти за фудбал (Београд)
- 4 мале лопте (Ниш) – 1 доз малих лопти (Београд)
- 1 пумпа (Ниш) – 2 пак (Београд)⁵

Остаје недоумица зашто су американци у двадесетим годинама XX века били највише усмерени на то да се пласирају баш на тлу тадашње Југославије, јер у Црвеном крсту Југославије у Београду не располажу документацијом из 1923.

³ Živan Ištvančić, *William A. Wieland i počeci košarke u Kraljevini SHS(1923–1924)*, Narodna biblioteka, Bela Crkva, 2013, 31.

⁴ Isto.

⁵ Слободан С. Симоновић и Петар Д. Павловић, *Кошарка на просторима дивше Југославије до маја 1945. године*, 62–63.

и 1924. године, а нити било којим документом између два светска рата, а тако и у нишком Црвеном крсту.

„Из персоналне комуникације обављеној са Зденком Павићем сазнајемо да је он, путујући по Југославији, пролазећи кроз Ниш, 1925. године, први пут видео стуб са кошом: 'Године 1925. У пролазу кроз Ниш први пут сам видео у парку стубић са обручем без мреже. Деца су бацала лоптице од хартије и каменчиће кроз обруч одоздо на горе. У том периоду познато ми је да је кошарка пропагирана посредством Црвеног крста и да су се појавила правила као превод средњошколаца Ранчића и његових другови'”.

Како бисмо потврдили истинитост овог исказа ослањамо се на вест коју је објавио лист *Нишки вјасник* из 1925. године.

8. Нишки вјасник од 23. маја 1925.

Соколски јавни час

„У прошлом броју јавили смо да Нишко Соколско Друштво приређује у недељу 21. маја у Соколани (код парка) свој велики јавни час. Програм је као што ће се видети, врло велики, разноврстан и састављен од најбољих тачака, тако да ће бити један од најбољих сличних часова приређених после рата. Програм је

следећи: 1. химна; 2. просте вежбе – мушка деца; 3. просте вежбе сабљама ... 10. просте вежбе за међуслетску утакмицу у Београду; 11. америчке игре..., 17. дефиловање”.

И у докторској дисертацији проф. др Братислава Бате Паунића упознајемо се са записом да је отац Милорада Павића, у којем каже да је 1925. године пролазећи возом кроз Ниш, видео кошаркашку таблу са обручем. Соколски дом („Соколана”) изграђен је 1927. године баш на месту где је виђена табла и обруч, што је предходница његовој изградњи. На простору удаљеном стотинак метара од пруге је био брисани простор, те не би требало сумњати у веродостојност овог записа и њим изнета тврдња. Током Другог светског рата кошарка се играла поред Београда и у Новом Саду, Суботици, Шапцу, Нишу, Крагујевцу, Петровграду.

Окупацијом Краљевине Југославије од стране Немачке, забрањује се рад Соколских друштава због ширења свесловенства и југословенства. Уз помоћ нарочито „Недићеве омладине” форсирају се фудбалски клубови а у оквиру њих и кошаркашке секције. Тако су организована турнирска такмичења и у кошарци. „У току окупације (1941–1945) у Нишу се појављује кошарка. Играли су је припадници Националне службе рада, о чему постоје поуздани подаци”⁶

Велики помак за кошарку и одбојку у Србији догодио се оснивањем Српског савеза кошарке и одбојке у Београду, септембра месеца 1941. године. Задатак који је Савез испуњавао био је да широм Србије организује оснивање нових клубова, такмичења, израда и публикација правила кошарке, омасовљење судијског кадра.

9.

„У листу *Ново време*, у броју од 16. маја 1942. године, пише да у Нишу и Шапцу већ постоје кошаркашке екипе и да ће се убрзо у Нишу организовати кошаркашко такмичење. „И у Нишу и Шапцу већ постоје кошарка-екипе. Ускоро ће у Нишу доћи до једног турнира” (*Турнир у кошарци и одбојци*, 1942, стр. 5). За сада нам остаје непознато да ли је то такмичење и одржано”⁷.

Нишки спортски клуб „Победа” је крајем 1942. године формирао секције за развој кошарке, рукомета и одбојке. Поуздани податак који се налази у часопису *Ново време* нам засигурно потврђује да је интересовање за кошарку било видно јер су је нишки спортисти радо играли.

---

⁶ Миладин Илић, *Рукомет: 1949–1999*, Рукометни клуб „Југопетрол Железничар”, Ниш, 2000.

⁷ Слободан С. Симоновић и Петар Д. Павловић, *Кошарка на њосторима дивше Југославије до маја 1945. године*, 212.

15. јун 1943.

Прослава нишке „Победе”

БСК – Победа 7:3

„Нишка С. К. ‘Победа’ на свечан начин прославила је двадесетогодишњицу свога постојања и своју прву славу. Прослави су присуствовали представници свих установа и удружења у Нишу, као и представници власти. Пошто је извршен црквени обред сечења колача, председник клуба Д. Торњански поздравио је госте и дао реч једном од оснивача, Воји Димитријевићу, који је укратко изнео историјат клуба. Затим су многобројни гости послужени.

Прво је одиграна утакмица између два тима најмлађих чланова СК „Победе”, која је завршена победом плавог тима са 2:1. Затим је кошаркшка екипа плавог тима победила бели тим (оба су састављена од чланова СК „Победе” са 26:22. Лакоатлетска трка 1.000 метара између јуниора СК „Победе” и СК „Железничара” за пехар, завршена је победом јуниорске екипе слављеника, док је штафета сениора 4x100 метара СК „Железничара” успела да победи одговарајућу екипу СК „Победе”. Футбалска утакмица између Хајдука и Србије завршена је победом Хајдука 3:2 (0:2). Главна тачка програма била је утакмица БСК – Победа, због које се на игралишту Железничара скупио рекордан број гледалаца, преко 4.000. БСК је успео да победи слављеника са 7:3 (4:0). Сам резултат говори да слављеник није играо тако подређену улогу”.

10.

У персоналној комуникацији са младим Нишлијама – припадницима тадашње Националне службе рада у време окупације, сазнајемо да су у време одмора у свом логору играли кошарку током читаве окупације. Присећају се да је из Београда долазио инструктор за кошарку ради обучавања, али се не сећају његовог имена. Да не треба сумњати у веродостојност ових података (иако нема писаних трагова) намеће следеће објашњење:

Када су 1945. године Немци били поражени, у Нишу су у дворишту зграде „Бановина” (данас зграда Универзитета), спалили сва документа везана за збивања у граду, не само у војна већ и цивилна. То је узроковало да данас о том периоду немамо писаних трагова. Претпоставка је да су сви такви извештаји прослеђивани загревачкој НДХ архиви, што представља изазов за следећег истраживача на ову тему да обзнани податке.

Резиме

Највредније овим радом желимо да документујемо да кошарка у Нишу није почела 1946. године, већ много раније. У томе ни за педаљ нишка кошарка не заостаје за другим срединама наше домовине. Истина, има разлика по обиму и квалитету који су више одраз разних фактора: економски, социјални, културни, традиционални па и политички. Сви они нису били наклоњени (као ни данас) нишкој кошарци.